lauda. Isa laulis salmi, Enno luges söögi palwe ja siis jookſis röömus jut wirtsi ja pipra asemel. Küll aga täna lauleti kirikus kenaste, ütles Enno, olid üsna wõerad, wist õhtu poole annawad need kaasikus kontserti, ega meie omad nende wastu ei sa.

Meie lauljad saaks küll, aga nende juhataja on waese tundmisega, wana tisleriſell, mis see suurt lauluſt teab, meie tahtsime nut kihelkonna koolmeistrit saada, aga kontwent ei annud sugugi järele, wana hea sõllalt — — ütles isa.

Kuſt tema siis leiba peab saama, on juba kaua aega siin tööd teinud ja nüüd tahetakse hulkuma aeada, meie kihelkond on ka otse ilma aruta, ütles Meeta.

Seda ei ole ta mitte, meie tahtsime teda köstriks jätta ja temale abi wõtta, aga ka sedagi ei antut järele.

See on teine aſi, kas Enno läbed ko pidule?

Kui isa lubab siis jah, ega ma palju raha seal kuluta ja siis tean ka midagi räägida.

Keda siis jälle jookſete, magage parem kodu, homme ehk läbed kuhugi weel — ah ja meil ei ole enam sõnniku weo päewi tasuda, aga ehk hakate jõe heinamaad tegema.

Ega meie kaugeſt senna jäe ja ma tahtsin Meetat ka ühes wõtta.

Ema linno puu andis täna tugewa teise pere, ütles Meeta, on kõik ilusaſt puus.

See on kena, nüüd on minul neli meſi puud, kaks wõtan sügise ära ja saan uued saapad ja soja rätti — — ütles ema.

Seda wõid ka ilma meſi puute saada, ütles isa, aga ma tahaks ka täna nalja waatama minna.

Läheme siis kõik ema ka, ütles Enno.

Ega ta kahju teeks, aga kodu jäeb ütſi sulase ja tüdruku hooleks ütles isa.

Mina jäen kodu, wõite kolmekeſi minna, aga tulge pea tagaſi.

Tänan wäga, ütles Meeta, ma jookſen enne oma sõbrana Salme juurde, ehk tuleb tema ka, küll seal jälle kokku saame.

Ega sina ilma Salmeta kuhugi wõi minna, teie wahel on kui Taaweti ja Joonatani sõbrus.

Salme on kena tuline inimene ütles Enno.

Seda ma arwan ka wend, paremad noort tüdrukut ma meie wallas ei tunne, kärme tööle ja osaw, ning pealegi peremehe tütar, tema isal on waesed maad, aga mis Salme senna wõib teha. — Ma tunnen teda juba ammugi ütles Enno, mittu ihuwad juba hammaſt tema järele, saab näha kelle majasse ta kukub.

Mina tean küll, kelle majasse, ütles Meeta.

Kelle, ütle armas õde? küsis Enno.

See on minu saladus, küll sa ükskord isegi kuulda saad. — Seſt oleks otse meie majasse hea tulija saanut, ütles ema. Kahju et juba ära on südame annut.

Mingu ikka Enno wõi täna järele, siis on teised kõik maha jäetut, uriſes isa.

Enno ei lausunut sõna, sõi wagaselt ja läks peale söögi lauldes õunapuu aida, kubu ka Meeta tõtas.

Kuule armas õde, kes on Salme peidmees?

Ilus kena mees, rikas ja armas, kahju et ilus neitſi sinu käeſt ära läheb, oled wana loru wasikas, kõige parema suu täie annad wõerale, Salme oleks kui sinule loodut. Ma arwaſin seda ka, aga kui ta minu osaks on loodut, ega seda siis teised ei saa, ma läheks sinuga heameelega ühes.

Kes teab kas isa tuleb, siis läheme, ma panen ennaſt ilusa riide ja Salme teeb seda ka, sinu ostetut lindi panen esimeſt korda juukstesse.

Kas Salmel ka peaks niisuguſt olema?

Ega temal seda wist ei ole.

Minul on weel üks niisugune, ma ostsin see kord kaks, anna õige teine temale, ta on minu kapis, ma toon kohe.

See on kena, mõtles Meeta iseeneſes, kui ma Salmet weel majasse toon, siis on mo suurem soow täidetut.

Säh siin on lint, ära ütle et minu käeſt tuleb, maksab oma 150 kopikat.

Pileti pead temale ka ostma, maksab 20 kop, ega see sinule suur aſi ole.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1884, lk. 24